

„Snažím se udržet – snažím se *ochránit* – všechno, co jsme už zjistili. V první řadě to, co shromáždil táta v těch modrých deskách.“

„Kdo si myslíš, že sem pronikne, aby je odnesl?“

„To samé, co ho zabilo.“

Věděl, že Simone moc nevěří oficiální verzi o příčině otcovy smrti, ale ještě nikdy to neřekla tak otevřeně.

„Tyhle stránky studoval, než zemřel,“ dodala. „Proto byly ukradeny.“

Viděl, že se Simone jen s vypětím všech sil drží, aby se nezhroutila, a tak mlčel, aby neřekl něco, co by ji ještě víc rozrušilo.

„A také v nich je jméno jeho vraha.“

„On ho tam napsal?“ zeptal se nevěřícně. „Předtím, než se to stalo?“

„Ani nemusel. Je tam napsáno už dávno.“

„Co tam je?“

„*Množství* jméno mé jest, nebo jest nás mnoho.“

Nedovedl říct, ze které kapitoly Bible a který verš to je, ale citát znal.

„Marek, 5,9,“ řekla. „Je to příběh o tom, jak Ježíš vyžene zlého ducha ze šílence jménem Gadarene, který přebýval v hrobech a zraňoval se ostrými kameny.“

„Jistě, znám to místo.“

„A pamatuješ si taky, co se stalo s démony, které Ježíš vyhnal z těla toho šílence?“

„Pokud mě paměť neklame, tak vešli do těl prasat.“

„Démoni to dokážou.“

„Vstoupit do těla prasat?“

„Mohou posednout kohokoliv. Dokážou přeskakovat z jednoho hostitele na druhého jako klíšřata. Otec to zdokumentoval... Démoni to vlastně dělat musí. Aby mohli přebývat v našem světě, musí si najít nějaké fyzické tělo, s jehož pomocí se přemísťují. Jinak zůstávají beztvární a bezmocní.“

Moucha na jídelním vozíku se líně sunula po okraji hrníčku na čaj a pak usedla vedle jiné mouchy, která vylezla zpod talíře.

„Prasata posedlá démony zešílela,“ pokračovala Simone.

„A celé stádo se vrhlo z útesu do moře a utonulo,“ vzpomněl si Lucas.

„Svatý Antonín byl pasákem vepřů,“ poznamenala Simone, jako by to byl nezpochybnitelný důsledek toho, o čem mluvili. „A my jsme otevřeli jeho osárium.“

Lucas měl problémy sledovat její úvahu a odhadnout, kam tím míří. Automaticky zahnal rukou mouchy a ty odletěly. Vzápětí se tři vrátily. *Kde se tu sakra berou?* nechápal Lucas.

„Pustili jsme to zlo – ať už se jmenuje jakkoliv – na svobodu,“ pokračovala Simone a konečně se během řeči dívala na Lucase, „jenomže místo toho, aby skočilo z útesu a utopilo se, je tady kolem nás a zametá po sobě stopy.“

„Dobře,“ připustil Lucas, „ale jak to dělá?“

Zamračila se jako učitel, jehož student nechápe ani nejzákladnější věci. „V první řadě tím, že to ukradlo svoje vlastní kosti,“ zdvihla významně ukazováček. „Pak spálením toho filmu,“ připojila k ukazováčku další prst, „a vražděním lidí, jako byl můj otec. A za třetí: vražděním svých vlastních sluhů, jakmile přestanou být užiteční.“

Andy Brandt.

„A nejnověji tím, že mě odlákalo z pracovny, honilo mě po knihovně a pokoušelo se mě vyděsit, než zničilo všechny důkazy, které jsem o něm shromáždila.“

Lucas byl zmatený. Na jedné straně tu byla jeho celoživotní víra v racionalitu, víra, že je možné věřit jenom těm jevům, které jsou empiricky prokázané. Nikdy se neangažoval ve prospěch paranormálních jevů, jasnovidectví, telekineze a astrologie, prostě v ničem, co mělo nějakou spojitost s tak zvanými okultními vědami.

Na druhé straně tu byl stále rostoucí počet přesvědčivých důkazů pro to, co tvrdila Simone. Důkazy, k nimž mohl ostatně přispět i on sám, kdyby chtěl. Bylo tu například Brandtovo tělo – vysáté jako vyždímaný citron. (Tohoto detailu Simone ušetřil.) A navíc tu bylo všechno, co sám viděl v restaurátorském křídle... a co ukazoval film, který se při promítání tak záhadně zničil.

„Řekněme, že aspoň zatím přijmeme za správné všechno, co tvrdíš,“ řekl. „Co toho démona, toho nečistého ducha, tady drží? V uni-

verzitim městěčku uprostřed ničeho?“ Měl v tomto směru vlastní hypotézu, ale zatím ji nechtěl vyslovit, nechtěl Simone v žádném směru ovlivňovat. „Co tady je?“

„Měl by ses spíš zeptat, *kdo* tady je. Na to je odpověď snadná.“

A taky že byla.

„Koho napadl Wally Gregg?“ pokračovala. „Kam zamířil Brandt tu noc, kdy zemřel?“

Teď tedy bylo jasné, že její vysvětlení je stejné jako jeho. „Ale proč právě Einstein?“

„Tuhle otázku jsem si taky položila.“ Mechanicky listovala papíry na stole, jako by odpověď byla napsaná na některém z nich a ona ji omylem přehlédla. „Proč vyslat oddaného sluhu, aby napadl starého profesora, který tráví čas tím, že bádá nad rovnicemi, kterým téměř nikdo nerozumí?“

Pak si ale Lucas vzpomněl na svou první návštěvu Einsteina v jeho pracovně a na dopis s hlavičkou Bílého domu, prezidentův dopis s varovnými slovy „obávám se, že mají úspěch na dosah ruky“. Nebylo třeba velké fantazie, aby si představil, že Einstein, jehož největší objevy se odehrály už před mnoha lety a jehož mnozí považovali spíš za ikonu než za aktivního vědce, třeba ještě neodešel do důchodu. Bylo by možné, že se angažuje pro armádu víc, než je známo? Bylo by možné, že Amerika využívá jeho génia nějakým neznámým způsobem, aby se válka vyvíjela pro Spojence příznivě?

Odpověď znají jen nejvyšší vládní místa – jako je Oválná pracovna. Ale pokud to je pravda, mohl by to být důvod, proč se Němci chtěli osária zmocnit? Věděli snad, že v té schránce je síla tak mocná, že by mohla posloužit jako nezadržitelná zbraň – zbraň, kterou důmyslně využijí proti jedinému muži na planetě, který dokáže zhatit jejich plány na ovládnutí světa? Bylo tohle všechno naplánováno? Poslali záměrně ty telegramy, že osárium má směřovat do Hitlerova sídla, protože věděli, že zprávy budou zachyceny a že se Úřad pro strategické služby bude chtít osária za každou cenu zmocnit... A že ho pak přiveze sem, do jediného místa v Americe, kde je k dispozici radioizotopová metoda, která může určit jeho stáří? Nevyslali sem

Brandta, aby jim posílal zprávy, jak zkoumání pokračuje? Nepočítali s tím, že tady bude osárium otevřeno a démon se dostane na svobodu na nepřátelské území?

Všechny ty možné scénáře a plány, otázky a odpovědi vířily Lucašovi hlavou – připadal si dezorientovaný, jako když byl jako malý kluk v zrcadlovém sále v zábavním parku na Coney Islandu.

„Chci najít tu bytost, která mi zabila otce,“ řekla Simone tiše, ale odhodlaně. „Chci ji najít, ať už se skrývá kdekoli, a chci ji zabít.“

Simone se přitom tvářila tak odhodlaně, že Lucasovi připomínala hrdinku nějakého dobrodružného románu, arabskou princeznu sedící obkročmo na vznešeně vypadajícím hřebci.

„Potřebuji, abys mi pomohl,“ dodala.

Netušil jak. Jak má člověk chytit, a pak ještě zabít bytost starou jako čas? Nicméně věděl, že ji v tom nenechá samotnou – ani teď, ani jindy. Beze slova ji objal. „Udělám cokoli,“ slíbil. „Cokoliv si budeš přát.“

Chvilí zůstávala v jeho objetí napjatá a nepoddajná, stále ještě plná zlosti a odhodlání.

„Můžeš se na mě spolehnout,“ ujistil ji znova.

Cítil, jak se napětí z jejího těla vytrácí.

„Vždycky.“

Položila mu hlavu na rameno a objala ho.

„Potřebuju tě, Lucasi. Moc tě potřebuju.“

Věděl, že už jde o víc než jen o osárium. Věděl to, protože cítil přesně to, co ona. I on ji potřeboval. Zhasl lampičku na nočním stolku.

Tentokrát se milovali něžněji. Tentokrát jí neutrl knoflíčky blůzy a nepotrhal punčochy, ani ji nepoškrábal tváře strništěm vousů. Svlékal ji pomalu a láskyplně, vyhradil si dost času, aby zlíbal každý kousek jejího obnažovaného těla. Panebože, říkal si v duchu, je tak krásná. Ještě nikdy od svého zranění tak nelitoval, že má jen jedno oko, aby ji obdivoval. Když se nad ní naklonil, aby ji líbal na ňadra, stiskla mu paži tak pevně, až mu málem strhla obvaz.

„Panebože, Lucasi, neublížila jsem ti?“

„Ne.“

„Určitě?“

Ujistil ji polibkem a pak ještě jedním. Náhle zmizeli všichni démoni, které bylo třeba chytit, zmizely schránky s kostmi, děsy nášlapných min a bitev a krve. Všechny ty hrůzy, kterých byl svědkem a které ho budily ze sna – všechno zmizelo. Existovala jenom přítomnost, jejich propletená těla, Simonina hlava se zavřenýma očima, černými vlasy rozhozenými na bílém polštáři, pootevřenými ústy, která dýchala stejně přerývavě jako ta jeho. Existovala jen tahle chvíle – a nic víc si ani nepřál.

Když pak už zase leželi udýchaně vedle sebe, Simone mu přitiskla rty na hrdlo a zamumlala něco arabsky.

„Cos mi to řekla?“

„Zeptej se mě ráno,“ odpověděla, přetočila se na bok a téměř okamžitě usnula hlubokým a pokojným spánkem. Lucas jí pomalu přešel prsty po něžné křivce zad. Kromě sotva zřetelného syčení radiátoru a tlumeného bouchání dveří na chodbě bylo v místnosti ticho. Zřejmě na chvíli usnul – neměl představu na jak dlouho, ale náhle si byl vědom šimrání na tváři. Přešel si rukou po tváři a ozvalo se bzučení mouchy.

Po chvíli byla moucha zpátky a on se znova po ní ohnal.

Když se to opakovalo ještě jednou, uvědomil si, že jestli tu odporou mouchu nezabije, nebude schopen usnout.

Otevřel oko, ale byl příliš rozespalý, než aby pořádně viděl v místnosti jen slabě osvětlené z ulice. Opatrně, aby nevzbudil Simone, hmatal po tlačítku vypínače lampičky na nočním stolku. Když se mu to posléze podařilo, rychle prsty ucukl – vypínač byl měkký jako samet... a hýbal se.

V okamžiku byl zcela vzhůru a posadil se na posteli.

V místnosti bylo slyšet nepřetržité bzučení, které si – když usínal – zřejmě spletl s všudypřítomným šumem hotelu.

Přešel k oknu a roztáhl závěsy, takže rozeznal stínítko lampy, sáhl pod ně a stiskl vypínač.

Pohled, který se mu naskytl, byl matoucí, mozek se bránil uvěřit tomu, co viděl: celý pokoj vřel jako pára unikající z vařící konvice. Stěny a strop byla pohybující se černě se záblesky lesklé zeleně

a modře, která tvořila jednu obrovskou vlnící se plochu. Stůl byl černý a robustní jako kovadlina a armáda much ho pokrývala tak dokonale, že nebylo vidět jeho zásuvky a nohy.

Mouchám se světlo nelíbilo a začaly podrážděně bzuchet a poletovat.

Lucas opatrně došel k Simone a zatřásl jí ramenem.

Spala tak pevně, že se nevzbudila.

Zatřásl jí prudčeji a zašeptal: „Simone, vzbud' se.“

„Cože?“ zamumlala.

„Vstávej. Běž do koupelny!“ Doufal, že tam mouchy ještě nena-
lezly. „A zavři za sebou dveře.“

„Proč?“ Nadzdvihla nepatrně hlavu.

„Prostě tam jdi.“

Zřejmě už otevřela oči a uviděla, co se děje. Zaslechl, jak vzlykla a vyděšeně se posadila.

„Hlavně potichu,“ zašeptal. „Běž už.“

Sklouzla z postele, ale když vykročila ke dveřím koupelny, zpletla se jí noha do šatů pohozených na zemi a klopýtla. Jako jeden mnohohlavý organismus se záplava much odlepila od stěn a stropu a vrhla se na Simonino nahé tělo.

Lucas přeskočil postel. Simone klečela na zemi, ječela hrůzou a snažila se smést mouchy z těla, ale bylo jich příliš mnoho. Lucas ji vzal v podpaží, dovedl ke dveřím koupelny a strčil ji dovnitř. S rukama přes obličej se skrčila pod umyvadlo, ale než stihl vklouznout za ní, dveře koupelny se s bouchnutím zavřely tak prudce, že mu málem přerazily nos.

„Lucasi!“

Odpovědět nedokázal. Mouchy se teď vrhly na něj, pokryly mu tváře a rty a přinutily ho zavřít oko. Klopýtal zpátky, poslepu se vyhnul konci postele a snažil se nahmatat dveře na chodbu. Ale stěna byla pokryta tak tlustou vrstvou much, že nedokázal ani nahmatat kliku. Když otevřel ústa, aby se pořádně nadechl, okamžitě je měl plná much, které pracně vyplivoval. Smetl mouchy z oka a s hlavou sklopenou zamířil k oknu. Vrazil do servírovacího vozíku, který od-

letěl až k nočnímu stolku. Lampa spadla na zem, ale nezhasla, a jak se kolébala na zprohýbaném drátěném stínítku, dál ozařovala děsivou scénu.

I dřevěná židle u stolu byla pokrytá vrstvou much. Lucas ji vzal a mrštil jí proti oknu. Sklo se roztříštilo, židle se zřítila na požární schodiště a záclony se vyduly ven do nočního větříku.

Kartotéční lístek pod okenním rámem se třepetavě snesl k zemi jako netopýr zmítající se ve větru.

Místo aby vítr pronikl dovnitř, nasával vzduch z místnosti jako vír a černý mrak se hnal kolem Lucasových ramen a přes jeho hlavu, pod rozhozenými pažemi a mezi rozkročenýma nohama. Měl co dělat, aby zůstal pevně stát. Jakmile se mouchy ocitly na měsícem ozářené ulici, rozprchly se všemi směry jako vojáci armády opouštějící bojiště.

Lucas se předklonil, opřel si ruce o kolena a zhluboka se nadechl. Slyšel, jak se otevřely dveře koupelny a vzápětí ho Simone zezadu objala.

„Jsi v pořádku?“ zeptala se a Lucas se zmohl jen na to, že mlčky přikývl.

Zůstali tam stát, v pevném objetí, nazí a prostydlí, záclony s plácáním vlály z okna a předměty ve světle převržené lampy vrhaly dlouhé tajemné stíny. Vyhnanci z ráje, Adam a Eva.

Potrhané zbytky papírů z modrých desek přistály u Simoniných nohou.

Nepotřebovali spolu mluvit, aby Lucas věděl, co si Simone myslí. Přesně tak, jak to předvídala, jejich odvěký nepřítel na sebe vzal jednu z nekonečně mnoha podob a navštívil je. A oba věděli, že ta návštěva nebyla poslední.